

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש עם פרוש מתוך מדבש

חלק ח - פרשת ויקהל		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	רג ע"ב	רפא-רפז
שני	רד ע"א	רפז-רצד
שלישי	רד ע"ב	רצד-ש
רביעי	רה ע"א	ש-שו
חמישי	רה ע"ב	שו-שיב
שישי	רו ע"א	שיב-שיט
שבת	רו ע"ב	שיט-שבה

עלון מס' 209 | פרשת חיי שרה תשפ"ג

יו"ל בעזרה ש"ת ע"י
מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

חכמי המשנה שמעו קול השכינה בעוה"ז המקיץ ומעורר לתשובה

ויהיו חיי שרה, גופא דמתניתין, אנו קריבין הוינא, שמענא קלא מתהפך מעילא לתתא, אתפשטת בעלמא, קל מתבר טורין, ומתבר טורין תקיפין, עלעולין רברבין סלקין, אודננא פתיחן, הוה אמר במטלנוי, קוץ קוציתא, דמיכן דמימין, דשינתא בחוריהון, קיימין בקיומיהון. מלפא דממללא, נטרי תרעין, שליטא דחילין סגיאין, קם בקיומיה, פלהו לא מרגשן, ולא

מתוך מדבש

חכמי המשנה שמעו קול השכינה בעוה"ז המקיץ ומעורר לתשובה

ויהיו חיי שרה כאן מביא תוספתא זו להורות כי הרשעים שמבליים ימיהם ושנותיהם בהכל וריק, אוי להם שלא הועילו כלום בחייהם לפי שקלקלו אותם במעשיהם הרעים, אבל הצדיקים שהשלימו ימיהם על ידי מעשיהם הטובים זוכים לעולם הבא, ואמר גופא דמתניתין פרוש כי משנה זו היתה ארכה ובעלי הזהר העתיקו ממנה רק גוף ושרש המשנה בקצור מפלג, וזה הוא מה שאמרו אנו קריבין הוינא אנו בעלי המשנה היינו קרובים אל השכינה, שמענא קלא מתהפך מעילא לתתא לכן שמענו בת קול ממנה המתהפכת מלמעלה למטה, אתפשטת בעלמא המתפשטת בעולם הזה כאדם שמוציא קול והכרתו הולכת ומתפשטת למרחוק, ואמרו קל מתבר טורין שאותו הקול של השכינה כשיוצא מעולם האצילות אל עולם הפרוד הוא משבר הרים שהם הקלפות שבעולם הבריאה הנקראות טורי דפרודא, ומתבר טורין תקיפין ומשבר סלעים חזקים שהם הקלפות שבעולם היצירה הנקראות סלע דמט"ט, עלעולין רברבין סלקין ומשבר רוחות סערה חזקות העולות שהם הקלפות שבעולם העשיה, ורצונו לומר שזאת הבת קול של השכינה משברת את הקלפות של עולמות בריאה יצירה עשיה ועוברת דרכם עד שמגיעה לעולם הזה. ואמרו בעלי המשנה כי אודננא פתיחן אגנינו היו פתוחות ומזמנות לשמוע את הקול, הוה אמר

במטלנוי וכך היה אומר כשהיה נוסע ומתפשט למטה, קוץ קוציתא הוא מלשון קוצים, ורצונו לומר כמו שתוחכים קוץ באדם הישן כדי להקיצו משנתו, כן היה הקול אומר אני אקיצ בקוץ לאלו דמיכן דמימין שהם ישנים ונרדמים, דשינתא בחוריהון שהשנה בעיניהם הנקראות חורים, לפי שאלו בני אדם שאינם מסתכלים ומשגיחים בעיניהם לכן אינם ראויים להקרא עינים אלא חורים, קיימין בקיומיהון והם עומדים על רגליהם, רצונו לומר שאינם ישנים ממש אלא הם כשפורים ולא מין.

והקול אומר עוד תדעו מלפא דממללא שקול זה הוא דבור ממלך העליון שהוא הקדוש ברוך הוא לעורר אתכם בתשובה, ואמר לכם נטרי תרעין תדעו שיש שומרי שערים שהם מלאכים הממנים בשערי גן עדן התחתון לדחות את הנשמה שנמצא בה פגם מלפנס שם, ואל תחשבו שתכנסו שם בצאתכם מן העולם הזה, וכן למעלה בהיכלות יש בכל היכל והיכל שומרי שערים, לכן תתעוררו לעשות תשובה כדי שתהיו מנקים מצוין וממלאים מתורה ומצוות, ועוד אומר לכם שליטא דחילין סגיאין מלאך מט"ט הנקרא שר העולם שהוא שולט על צבאות רבים, קם בקיומיה הוא עומד להשגיח על מעשי בני אדם וכל מחשבותיהם גלויים לפניו, אבל פלהו לא מרגשן כל בני העולם אינם מרגישים בזה, ולא ידעי דספרא פתיח ואינם יודעים שהספר פתוח, ובשקמא

יָדְעִי דְסִפְרָא פְתִיחַ, וּבִשְׁמָא אַכְתּוּב, וְדוּמָה קָאִים וְנָטִיל בְּחוּשְׁבָנָא, וְדִיִּירִי עֲפָרָא תִיִּיבִין לְבָר, וְקָרִיב טַב לְאַתְמָנָא בָּהּ, לֹא תֵאִיבִין, גִּלְגּוּלָא וְהַפּוּף, נִפְלִין וְלֹא קִיִּימִין, אַתְמָחוּן חִיִּיבִין מִסְפָּרָא דְדוּמָה, מֵאֵן יִתְבַּע לֹון, וּמֵאֵן יִתִּיב בְּחוּשְׁבָנָהוּן, וְוִי לֹון וְוִי לְחִיִּיהוּן וְוִי לְרִגְשִׁיהוּן (ס"א לְנִפְשִׁיהוּן) בְּגִינְהוּן אַתְקָרִי (תַּהֲלִים סט כט) יִמְחוּ מִסְפָּר חַיִּים וְגו'.

שרה זכתה להמשיך חיים עליונים לה ולבעלה ולבניה אחריה

תָּא חֲזִי אֶתְת חוּה לְעֵלְמָא, אַתְדַּבְּקַת בְּהַאי חוּיָא וְאֵטִיל בָּהּ זוּהֶמָא, וְגִרְמָא מוּתָא לְעֵלְמָא וּלְבַעְלָהּ, אֶתְת שָׂרָה וְנַחְתַּת וְסִלְקַת וְלֹא אַתְדַּבְּקַת בִּיה, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית יג א) וַיַּעַל אַבְרָם מִמִּצְרַיִם הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ, אֶתְא נַח לְעֵלְמָא מַה כְּתִיב (שם ט כא) וַיֵּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְּגַל וְגו', וּבְגִין דְאַבְרָהָם וְשָׂרָה לֹא אַתְדַּבְּקוּ בִּיה, בְּגִין כֶּף שָׂרָה זָכְתָה לְחִיִּין עֲלָאִין, לָהּ וּלְבַעְלָהּ וּלְבָנָהּא בְּתֵרָהּא, הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה נא א) הִבִּיטוּ אֶל צוּר חוֹצְבֹתֵם, וְאֶל מְקַבַּת

מתוך מדבש

שרה זכתה להמשיך חיים עליונים לה ולבעלה ולבניה אחריה

תָּא חֲזִי אֶתְת חוּה לְעֵלְמָא אַתְדַּבְּקַת בְּהַאי חוּיָא וְאֵטִיל בָּהּ זוּהֶמָא בֹא וְרָאָה כְּשִׁתּוּהָ בָּאָה לְעוֹלָם נִתְדַּבְּקָה בְּהַנְחָשׁ וְהֵטִיל בָּהּ זוּהֶמָא, רְצוּנוֹ לומר הַגְשִׁימָה וְהַגְבִּיר בָּהּ כַּח הַיִּצָּר הָרַע לְהִיּוֹת נִמְשָׁכַת אַחַר תְּאוֹת הַגְשָׁמִיּוֹת, וְגִרְמָא מוּתָא לְעֵלְמָא וּלְבַעְלָהּ וְעַל יְדֵי זֶה גִּרְמָה מוֹת לְכָל בָּאִי עוֹלָם וּלְבַעְלָהּ, כִּי הִמִּיתָה עֲקָרָה לְטַהַר אֶת הַגּוֹף מִזְהֶמַת הַנְּחָשׁ, אֶתְת שָׂרָה כְּשִׁבְכָּהּ שָׂרָה לְעוֹלָם, וְנַחְתַּת יָרְדָה מֵאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה לְמִצְרַיִם לְמִקּוֹם הַקְּלָפוֹת, וְלֹא נִטְמָאָה בְּטִמְאָת עֲרוֹת מִצְרַיִם, וְסִלְקַת וְעֵלְתָה מִשָּׁם בְּתֵרָהּ, וְלֹא אַתְדַּבְּקַת בִּיה וְלֹא נִתְדַּבְּקָה בְּהַקְלָפָה כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, וַיַּעַל אַבְרָם מִמִּצְרַיִם הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ פְרוּשׁ עָלָה בְּשִׁלְמוֹת עִם כָּל נִיצוּצִין קְדִישִׁין וְלֹא נִשְׁאָר שָׁם כְּלוּם מִמָּה שִׁשְׁיָךְ לָהֶם, וְלָכֵן זָכְתָה שָׂרָה לְהַקְבֵּר בְּשָׂדֵה הַמִּכְפֵּלָה שְׂרוּמִזְו עַל הַמַּלְכוּת, אֶתְא נַח לְעֵלְמָא כְּשִׁבָּא נַח לְעוֹלָם, מַה כְּתִיב וַיֵּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְּגַל וְגו' פְרוּשׁ שִׁירָד לְהִיכְלוֹת הַטְּמָאִים וְנִשְׁתַּכַּר שָׁם מֵיֵינוֹ שֶׁל הַסְטֵרָא אַחֲרָא, וּבְגִין דְאַבְרָהָם וְשָׂרָה לֹא אַתְדַּבְּקוּ בִּיה וּלְפִי שְׂאֲבָרָהּ וְשָׂרָה לֹא נִתְדַּבְּקוּ בְּהַסְטֵרָא אַחֲרָא, בְּגִין כֶּף שָׂרָה זָכְתָה לְחִיִּין עֲלָאִין לָהּ וּלְבַעְלָהּ וּלְבָנָהּא בְּתֵרָהּא לָכֵן זָכְתָה שָׂרָה לְהַמְשִׁיךְ חַיִּים עֲלִיוֹנִים לָהּ וּלְבַעְלָהּ וּלְבָנֶיהָ אַחֲרֶיהָ הָדָא הוּא דְכְתִיב הִבִּיטוּ אֶל צוּר חוֹצְבֹתֵם פְרוּשׁ אֶל צוּר חוֹצְבֹתֵם פְרוּשׁ הַסֵּלַע שֶׁמִּמֶּנּוּ חֲצַבְתֶּם וְהִיֵּינוּ אַבְרָהָם, וְאֶל מְקַבַּת בּוֹר נִוְקְרָתֶם פְרוּשׁ

אַכְתּוּב וְכָלֶם נִכְתָּבִים בְּשִׁמְם עַל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם דֶּרֶךְ פְּרִט, וְדוּמָה קָאִים וְנָטִיל בְּחוּשְׁבָנָא וּמִלְאָךְ דוּמָה שְׁהוּא שְׂרוֹ שֶׁל גִּיהֶנָם הַמִּמְנָה לְטוֹל אֶת הַנִּשְׁמָה מִן הָאָדָם עוֹמֵד וְנוֹטֵל אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ בְּבוֹא הַעֵת, בְּחֻשְׁבוֹן עַל כָּל מַעֲשָׂיו, וְדִיִּירִי עֲפָרָא תִיִּיבִין לְבָר וְשׁוֹכְנֵי עֵפֶר פְרוּשׁ הַשׁוֹכְכִים בְּקִבְר שָׂבִים לְצֵאת לַחוּץ מִקְבָּרָם לְהִתְגַּלְגַּל וּלְבוֹא שְׁנִית לְעוֹלָם הַזֶּה, וְקָרִיב תַּב (ס"ג ס"ג) לְאַתְמָנָא בָּהּ וְאַחַר כֶּף בְּזִמָּן קָרוֹב שָׁב מִלְאָךְ דוּמָה לְהִיּוֹת מִמְנָה עֲלִיהֶם בְּמוֹתָם פַּעַם שְׁנִיָּה, (וּאִפְלוּ גְּשִׁיִּים זִמָּן רַב נִקְרָא קְרוֹי כִּי יֵמִינוּ כָּל עוֹזְרִי), וְכֵן בְּכָל פַּעַם שִׁתְּגַלְגְּלוּ חוֹזֵר וּמִמְנָה עֲלִיהֶם בְּמוֹתָם, לֹא תֵאִיבִין וְהֵם לֹא תֵאִיבִים וְחוּשְׁקִים לְעִבּוֹד אֶת אֲבִיהֶם שְׁבִשְׁמִיִם, גִּלְגּוּלָא וְהַפּוּף כְּשֶׁהֵם מִתְּגַלְגְּלִים וּמִתְּהַפְּכִים וְחוֹזְרִים לְעוֹלָם, לָכֵן בְּסוּף נִפְלִין וְלֹא קִיִּימִין הֵם נוֹפְלִים וְאִין לָהֶם עוֹד תְּקוּמָה, אִפְלוּ בְּתַחֲתִית הַמֵּתִים, אַתְמָחוּן חִיִּיבִין מִסְפָּרָא דְדוּמָה אִזְ נִמְחִים הַרְשָׁעִים מִסְפָּרוֹ שֶׁל דוּמָה, שָׁבוּ כְּתוּבִים רַק אֵלּוּ שִׁיקוּמוֹ לְתַחֲיָהּ, וְאָמַר הַקּוֹל מֵאֵן יִתְבַּע לֹון מִי יִתְבַּע וַיַּחֲפֹשׂ זְכוּת עֲלִיהֶם, וּמֵאֵן יִתִּיב בְּחוּשְׁבָנָהוּן וּמִי יֵשֶׁב לְקַבֵּל חֻשְׁבוֹן מַעֲשֵׂיהֶם לְהִיּוֹת סְנִיגוֹר עֲלֵיהֶם לְהַפֵּךְ בְּזָכוּתָם, וְוִי לֹון וְוִי לְחִיִּיהוּן וְוִי לְרִגְשִׁיהוּן אוֹי לָהֶם לְנִשְׁמָתָם וְאוֹי לְחִיִּיהֶם שְׁחִיִּים בְּגוֹפָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאִינֶם מוֹעִילִים בְּזֶה כְּלוּם, אוֹי לְרִגְשָׁתָם, פְרוּשׁ לְחִמְשָׁה חוּשֵׁיהֶם שֶׁלֹא הוֹעִילוּ וְלֹא הִשְׁתַּמְשׁוּ בָּהֶם לְעִבּוֹדַת קוֹנֵם, בְּגִינְהוּן אַתְקָרִי בְּשִׁבְלִים וְעֲלִיהֶם נֹאמַר, יִמְחוּ מִסְפָּר חַיִּים וְגו' שָׁבוּ כְּתוּבִים אֵלּוּ שִׁיקוּמוֹ לְחַיִּים בְּתַחֲתִית הַמֵּתִים.

(דף קכא ע"א בתוספתא, ובביאורינו כרך ג עמ' ה-ו)

בור נוקריתם, ועל דא ויהיו חיי שרה, דזכתה בהו בכלהו, ולא פתיב בכלהו נשי ויהיו חיי חנה, וכן בכלא, היא אתדבקת בחיין, ועל דא דילה הוו חייין.

המקטין עצמו בעולם הזה הוא גדול בעולם העליון

זכא איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא, פמה איהו רב ועלאה בההוא עלמא, והכי פתח רב מתיבתא, מאן דאיהו זעיר איהו רב, מאן דאיהו רב איהו זעיר, דכתיב ויהיו חיי שרה וגו', מאה דאיהו חושפן רב פתיב ביה שנה, זעירו דשנין חד אזעיר ליה, שבע דאיהו חושפן זעיר, אסגי ליה ורבי ליה דכתיב שנים, תא חזי דלא רבי קדשא בריה הוא אלא לדאזעיר, ולא אזעיר אלא לדרבי, זכא איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא, פמה איהו רב בעלויא לההוא עלמא, ע"כ.

מאן דפסק יתפסק, מאן דקצר יתקצר, מאן דקצר יתארך, רצונו לומר מאן דפסק מלין דאורייתא על מלין בטלין, יתפסקון חיוהי מהאי עלמא, ודיניה קיימא בההוא עלמא, מאן דקצר אמן ולא מאריך גו נייחא, יתקצר מחיין דהאי עלמא, מאן דאמר אחד אצטריך

מתוך מדבש

קטן, אסגי ליה ורבי ליה דכתיב שנים הגדיל והרבה אותו דכתיב שנים לשון רבים, תא חזי דלא רבי קדשא בריה הוא אלא לדאזעיר בא וראה שלא הגדיל הקדוש ברוך הוא אלא למי שהמעט עצמו, ולא אזעיר אלא לדרבי ולא הקטין אלא למי שהגדיל עצמו, זכא איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא אשרי למי שמקטין עצמו בעולם הזה, פמה איהו רב בעלויא לההוא עלמא ועל ידי זה פמה הוא גדול במעלה לעולם הבא, עד כאן. (מפרשים)

אל נקב הבור שיצאתם מנקרתו ויהיו שרה, ועל דא ועל זה נאמר ויהיו חיי שרה פרוש דזכתה בהו בכלהו שזכתה ועשתה מצות ומעשים טובים בכל ימי חייה, ולא כתיב בכלהו נשי ויהיו חיי חנה ולא כתוב בכל הנשים לשון ויהיו חיי חנה, וכן בכלא וכן בכל שאר הנשים לא כתוב בהן ויהיו חיי פלונית, היא אתדבקת בחיין לפי שהיא נתדבקה בחיים עליונים, ועל דא דילה הוו חייין ועל פן החיים שלה היו חיים אמתיים. (דף קכב ע"ב, ובביאורינו כרך ג עמ' י"א)

המקטין עצמו בעולם הזה הוא גדול בעולם העליון

זכא איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא אשרי לו למי שמקטין עצמו בזה העולם, פמה איהו רב ועלאה בההוא עלמא שעל ידי זה פמה הוא גדול ורם בעולם העליון, והכי פתח רב מתיבתא וכך פתח ואמר הראש ושיבה, מאן דאיהו זעיר איהו רב מי שמקטין עצמו בעולם הזה הוא גדול בעולם העליון, מאן דאיהו רב איהו זעיר מי שמחזיק עצמו לגדול בעולם הזה הוא נחשב לקטן בעולם העליון, ונרמז ענין זה במה דכתיב ויהיו חיי שרה וגו' פרוש מאה דאיהו חושפן רב מאה שהוא חשבון גדול כתיב ביה שנה, זעירו דשנין חד אזעיר ליה למעוט של שנה אחת המעט אותו, שבע דאיהו חושפן זעיר שבע שהוא חשבון

מאן דפסק יתפסק מי שפסק יהיה נפסק, ובאור הדברים הוא להלן, מאן דקצר יתקצר מי שקצר יתקצר, מאן דקצר יתארך מי שקצר יתארך, ומפרש רצונו לומר מאן דפסק מלין דאורייתא על מלין בטלין יתפסקון חיוהי מהאי עלמא מי שפוסק מדברי תורה לדבר דברים בטלים יהיו חיייו נפסקים מזה העולם, ודיניה קיימא בההוא עלמא ודינו קים עדין לדון ולענוש אותו בעולם העליון, מאן דקצר אמן ולא מאריך גו נייחא יתקצר מחיין דהאי עלמא מי שמקצר בענין אמן פרוש שאומר אמן חטופה וקטופה ולא מאריך בו לאמרו בנחת, יתקצר מחייו של עולם הזה, פי צריך לענות אמן בנעימה ובמתקנות, מאן דאמר אחד אצטריך לחטפא אל"ף ולקצר קריאה דיליה ולא יעפב בהאי אות כלל ומי שאומר אחד דקריאת שמע צריך לחטוף באות א' ולקצר קריאה שלה ולא יתעפב באות זו כלל, כדי

לְחַטָּא אֶל־ף, וְלִקְצֹר קְרִיָּאָה דִּילִיָּה, וְלֹא יַעֲכֹב בְּהֵאֵי אוֹת כָּלֵל, וּמֵאֵן דִּיעֲבִיד דָּא יִתְאַרְכוּן חֵייוֹהִי.

הנשמה משתדלת עבור הגוף ליהנות מר' מאות עולמות בעוה"ב

רבי יוסי בן רבי יהודה, אָזִיל לְמִיחְמֵי לְרַבִּי חֵיָּא, אָמַר לִיה לִימָא מַר אֵי שָׁמַע הָאֵי פִּרְשָׁתָא הֵיךְ אָמְרוּ מֵאֲרֵי מִתְּנִיתָא, דְּפִרְשׁוּהָ בְּעִנְיָנָא דְנִשְׁמָתָא, אָמַר זָפָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקָא בְּעֻלְמָא דְאֵתִי, דְּכֹךְ הִיא אוֹרִייתָא בְּלִבְהוֹן כְּמַבּוּעָא רַבָּא דְמֵיָא, דָּאָף עַל גַּב דְּמִסְתִּימִין לִיה, מְסָגִיאוֹת מֵיָא פִּתְחֵי מַבּוּעִין דְּנִבְעִין לְכָל עֵיבֵר. תָּא שָׁמַע רַבִּי יוֹסִי רַחֵימָא אֶתְּ, אָנָּא אֵימָא לָךְ בְּהֵאֵי פִּרְשָׁתָא, לְעוֹלָם אֵין גּוֹף הָאָדָם נִכְנָס בְּחֻשְׁבּוֹן הַצְדִּיקִים עַל יַד דּוּמָה, עַד שֶׁתִּרְאֶה הַנִּשְׁמָה פִּנְקָס סִימְנָה, שְׁנוֹתֵנִין לָהּ הַכְּרוּבִים בְּגֵן עֵדֶן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אָנָּא שְׁמַעְנָא דְהָא נִשְׁמָתָא בְּתַר דְּעֵיילַת תַּמָּן, הִיא אֲזֵלַת לְסֻלְקָא לְאַתְרָהּ לְעֵילָא, וְלֹא לְמִיחַת לְתַתָּא, אָבֵל קוֹדֵם שֶׁתַּעֲלֶה וְתַכְנֵס, נַעֲשִׂית אִפְסָרוּפּוֹס הַגּוֹף עַל יַד דּוּמָה, וּמִרְאָה לּוֹ שְׂרָאוּי הוּא לְקַבֵּל שְׂכָר אַרְבַּע מֵאוֹת עוֹלָמוֹת, אָמַר רַבִּי חֵיָּא, הָא רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, דְּהָא דּוּמָה יָדַע קוֹדֵם, מִשּׁוּם דְּמַכְרִזִי עָלֶהּ בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, אָבֵל אָנָּא כֹּךְ שְׁמַעְנָא, דִּי בַּעֲדָנָא דִּיהִבִּין לָהּ פִּנְקָסָא, חֲזַר עַל

מתוך מדבש

דְּנִבְעִין לְכָל עֵיבֵר אָבֵל מַרְבּוּי הַמַּיִם נִפְתָּחִים שׁוּב הַמַּעֲיָנוֹת וְנוֹכְעִים לְכָל צַד. תָּא שָׁמַע רַבִּי יוֹסִי רַחֵימָא אֶתְּ בָּא וּשְׁמַע רַבִּי יוֹסִי שְׁחִיבִי אֶתְּ לִי, אָנָּא אֵימָא לָךְ בְּהֵאֵי פִּרְשָׁתָא אֲנִי אוֹמֵר לָךְ דְּכָר בְּפִרְשָׁה זֹו, וְהוּא כִּי לְעוֹלָם אֵין גּוֹף הָאָדָם אַחֵר הִסְתַּלְקוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם נִכְנָס בְּחֻשְׁבּוֹן הַצְדִּיקִים עַל יַד דּוּמָה, עַד שֶׁתִּרְאֶה לּוֹ הַנִּשְׁמָה פִּנְקָס סִימְנָה, שְׁנוֹתֵנִין לָהּ הַכְּרוּבִים בְּגֵן עֵדֶן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אָנָּא שְׁמַעְנָא, דְּהָא נִשְׁמָתָא בְּתַר דְּעֵיילַת תַּמָּן אֲנִי שְׁמַעְתִּי כִּי הַנִּשְׁמָה אַחֵר שְׁנִכְנְסָה כְּכֹר בְּגֵן עֵדֶן הִתְחַתּוֹן, הִיא אֲזֵלַת לְסֻלְקָא לְאַתְרָהּ לְעֵילָא הִיא הוֹלֶכֶת לְעֻלּוֹת לְמִקְוָמָה לְמַעַלָּה לְגֵן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן, וְלֹא לְמִיחַת לְתַתָּא וְאֵין רְצוֹנָה כְּכֹר לָרֶדֶת לְמַטָּה, אָבֵל קוֹדֵם שֶׁתַּעֲלֶה וְתַכְנֵס בְּגֵן עֵדֶן, נַעֲשִׂית אִפְסָרוּפּוֹס הַגּוֹף עַל יַד דּוּמָה לְלַמֵּד זְכוֹת עַל הַגּוֹף, וּמִרְאָה לּוֹ לְדּוּמָה שְׂרָאוּי הוּא הַגּוֹף לְקַבֵּל שְׂכָר אַרְבַּע מֵאוֹת עוֹלָמוֹת שֶׁהֵם עֲלָמִין דְּכִסּוּפִין כְּדִלְקָמֶן, וּפְרוּשׁ עוֹלָמוֹת, אוֹרוֹת נַעֲלָמִים שֶׁהַגּוֹף יִהְיֶה מֵהֶם לְעוֹלָם הַבָּא, אָמַר רַבִּי חֵיָּא, הָא רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, דְּהָא דּוּמָה יָדַע שֶׁהַגּוֹף רָאוּי לְקַבֵּל אַרְבַּע מֵאוֹת עֲלָמִין דְּכִסּוּפִין, קוֹדֵם שֶׁהַנִּשְׁמָה מִרְאָה לּוֹ סִימָן, מִשּׁוּם דְּמַכְרִזִי עָלֶהּ בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן מִשּׁוּם שְׁמַכְרִיזִים עַל הַנִּשְׁמָה בְּגֵן עֵדֶן, אָבֵל אָנָּא כֹּךְ שְׁמַעְנָא אָבֵל אֲנִי כֹךְ שְׁמַעְתִּי, דִּי בַּעֲדָנָא דִּיהִבִּין לָהּ פִּנְקָסָא חֲזַר עַל גּוֹפָא לְאַעִּיל לִיה בְּפִתְקָא דְּצַדִּיקָא

שֶׁלֹּא יִשְׁמַע כְּאִלּוֹ אוֹמֵר אֵי חַד חַס וְשְׁלוֹם, וְלִפִּי הַסּוּר, א' דְּאֶחָד מוֹרָה עַל אֶחָדוֹת אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְשֵׁם אֵין שׁוּם הַשְׁגָּה וְלֹא הַתְּבוּנָנוֹת, כִּי לִית מַחֲשָׁבָה תְּפִיסָא בִּיה כָּלֵל, וְלִכְּנָן אִסּוּר לְהֶאֱרִיךְ וְלְהַתְּבוּנָן בֵּה, וּמֵאֵן דִּיעֲבִיד דָּא יִתְאַרְכוּן חֵייוֹהִי וּמִי שֶׁיַּעֲשֶׂה בֵּן יֶאֱרִיךְ יָמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה. (אִלּוֹ הֵם חֲדוּשִׁים שֶׁהִגִּידוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי בִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה). (דף קכב ע"ב בתוספתא, ובביאורינו כרך ג עמ' יא-יג)

הנשמה משתדלת עבור הגוף

ליהנות מר' מאות עולמות בעוה"ב

רבי יוסי בן רבי יהודה, אָזִיל לְמִיחְמֵי לְרַבִּי חֵיָּא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי הֵלֵךְ לְרֵאוֹת וּלְבַקֵּר אֶת רַבִּי חֵיָּא, אָמַר לִיה לִימָא מַר אָמַר לּוֹ רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיָּא יֵאמֹר לִי מוֹרִי, אֵי שָׁמַע הָאֵי פִּרְשָׁתָא הֵיךְ אָמְרוּ מֵאֲרֵי מִתְּנִיתָא אִם שָׁמַע בְּאוּר פִּרְשָׁה זֹו שֶׁל עִנְיָנִי אֲבִרְהֵם וְשָׂרָה אִיךְ פִּרְשׁוּ בֵּה כְּעֵלִי הַמִּשְׁנָה, דְּפִרְשׁוּהָ בְּעִנְיָנָא דְנִשְׁמָתָא שֶׁפִּרְשׁוּהָ בְּעִנְיָנִי הַנִּשְׁמָה, אָמַר זָפָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקָא בְּעֻלְמָא דְאֵתִי אָמַר רַבִּי חֵיָּא לְרַבִּי יוֹסִי אֲשֶׁרִי חֲלָקִיהֶם שֶׁל הַצְדִּיקִים בְּעוֹלָם הַבָּא, דְּכֹךְ הִיא אוֹרִייתָא בְּלִבְהוֹן כְּמַבּוּעָא רַבָּא דְמֵיָא שְׂכָרָהּ הִיא הַתּוֹרָה בְּלִבָּם כְּמַעֲנִין גְּדוֹל שֶׁל מַיִם, דָּאָף עַל גַּב דְּמִסְתִּימִין לִיה שְׂאָף עַל פִּי שְׁסוּתָמִים אוֹתוֹ, מְסָגִיאוֹת מֵיָא פִּתְחֵי מַבּוּעִין

גופא לאַעיל ליה בפתקא דצדיקיא על ידי דדומה, הדא הוא דכתיב, אף אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני, מהו כסף השדה, דא הוא כסופא דארבע מאות עלמין דיהבין ליה לאחסנא.

עקר השנים של שרה היו משנולד יצחק עד שנעקד

אמר רבי חייא, הא אוקמוה, דהא בד אתעקד יצחק בר תלתין ושבע שנים הוה, וכיון דאתעקד יצחק מיתת שרה, דכתיב ויבא אברהם לספד לשרה ולכבדה, מאין בא, מהר המוריה בא מלמעקד ליה ליצחק, ואינון תלתין ושבע שנים מיזמא דאתיליד יצחק עד שעתא דאתעקד, אינון הוו חיי שרה ודאי, כחושבון ויהי"ו בגימטריא תלתין ושבע שנים הוו, כמה דאתמר מדאתיליד יצחק עד דאתעקד.

מתוך מדבש

היה בן שלשים ושבע שנים, וכיון דאתעקד יצחק מיתת שרה וכיון שנעקד יצחק מתה שרה דכתיב ויבא אברהם לספד לשרה ולכבדה, מאין בא, מהר המוריה בא מלמעקד ליה ליצחק שאברהם בא מהר המוריה מעקד יצחק, ואינון תלתין ושבע שנים מיזמא דאתיליד יצחק עד שעתא דאתעקד ואותם השלשים ושבע שנים מיום שנולד יצחק עד העת שנעקד, אינון הוו חיי שרה ודאי כחושבון ויהי"ו בגימטריא תלתין ושבע שנים הוו ואותם השלשים ושבע השנים היו עקר חיי שרה כחושבון ויהי"ו, כמה דאתמר מדאתיליד יצחק עד דאתעקד כמו שלמדנו ששלשים ושבע שנים היו שני חיי יצחק משנולד עד שנעקד, ולכן כתוב שני חיי שרה בתורה כמה שנים חיתה אחר לדת יצחק, (פסוק הלננה מצא גרסא בזה הלשון, אבל קודם לכן הות כמותה בגין דלית לה בגין, ומאן דלית ליה בגין חשוב כמת, כמה דכתיב ברחל (פראשית ל א) הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי, מדאתיליד לה בר הוו לה חיים).

(דף קכג ע"א, ובבאורינו כרך ג עמ' טו)

על ידי דדומה כי בשעה שנותרים להנשמה פנקס היא חוזרת ומשתדלת עבור הגוף שיכניסו אותו על ידי דומה בכתב של הצדיקים שבו כתובים אותם שיקומו בתחית המתים, ועתה חוזר לבאר רבי יוסי ואמר הדא הוא דכתיב אף אם אתה לו שמעני, נתתי כסף השדה קח ממני ושואל מהו כסף השדה ומפרש דא הוא כסופא דארבע מאות עלמין דיהבין ליה לאחסנא והו ארבע מאות עולמות חשוקים וחמודים שנותרים להגוף לרשת להנות מהם לעולם הבא, ורצונו לומר שאברהם הרומו על הנשמה משתדל בענין ארבע מאות שקל כסף שהם הארבע מאות עלמין דכסופין לצורך שדה הרומו על הגוף. (דף קכב ע"ב בתוספתא, ובבאורינו כרך ג עמ' טו-טז)

עקר השנים של שרה היו משנולד יצחק עד שנעקד

אמר רבי חייא, הא אוקמוה דרי כבר בארוה למה נזכרו בתורה שני חיי שרה, דהא בד אתעקד יצחק בר תלתין ושבע שנים הוה כי כשנעקד יצחק

שבח רא שירתא

לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשם לא ידע מאי קאמר, ואף שימעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה, לפי שהם דכל התורה שמותיו של הקב"ה, מכל מקום נחל בשם בכמה ספרים ואדם הקורא ומבין הספרים נותן דעתו על פשט הפשט, אבל ספר הזוהר הן הסודות עצמן בגלוי והקורא יודע שהם סודות וסודי תורה, אלא שאינו מוכן מקצור המושג ועומק המושג.

(מורה באצבע, סימן ב, אות מ"ד וכעין זה בגפיש חיים מערכת ו')

לקבלת העלון מדי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

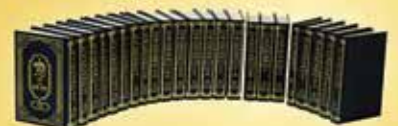
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוך מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)